

BETH O'LEARY

**DRAGOSTE ÎN
CONTRATIMP**

Traducere din limba engleză și note
IRINA RAȚĂ

București
2019

Capitolul 1

Tiffy

Ce trebuie spus despre disperare este că te face mult mai receptiv la nou.

Eu chiar pot să văd câteva aspecte pozitive în apartamentul ăsta. Mucegaiul viu colorat de pe peretele din bucătărie se va curăța, cel puțin pe termen scurt. Salteaua murdară poate fi înlocuită destul de ieftin. Și în mod cert, ai putea să susții că ciupercile care cresc în spațiile toaletei aduc locului o atmosferă proaspătă, de aer liber.

Cu toate acestea, Gerty și Mo nu sunt disperați și nu încearcă să gândească pozitiv. Le-aș descrie expresiile ca „îngrozite“.

– Nu poți locui aici.

Aceasta e Gerty. Își ține cizmele cu toc apropiate și coatele strâns lipite de corp, de parcă ar încerca să ocupe cât de puțin spațiu posibil, în semn de protest că încă se mai află aici. Părul îi este strâns într-un coc jos, la ceafă, deja prins cu clame, astfel încât să-și poată pune cu ușurință peruca de avocat pe care o poartă în instanță. Expresia ei ar fi comică, dacă nu ar fi în discuție aici viața mea reală.

– Trebuie să existe și alte locuri care să se încadreze în buget, Tiff, zice îngrijorat Mo, apărând pe neașteptate din debaraua centralei termice, pe care tocmai a examinat-o. Pare chiar mai neîngrijit decât de

obicei, ajutat de pânza de păianjen ce-i atârna acum din barbă. Țsta e chiar mai rău decât cel pe care l-am văzut aseară, oftează el.

Mă uit în jur după agentul imobiliar; el, din fericire, e suficient de departe încât să nu ne poată auzi, fumează pe „balcon” (acoperișul lăsat al garajului vecin, în nici un caz proiectat pentru a se merge pe el).

– Eu nu mai vreau să văd nici un coteș dintr-ăsta, mi-a ajuns, spune Gerty, aruncând o privire la ceas. E opt dimineața – ea va trebui să fie la Tribunalul din Southwark la nouă. Trebuie să existe o altă opțiune.

– *Cu certitudine* am putea să-i facem loc la noi, nu? sugerează Mo, probabil pentru a cincea oară de sâmbătă încoace.

– Sincer, vrei să termini cu aiurelile? izbucnește Gerty. Asta nu e o soluție pe termen lung. Iar ea ar trebui să doarmă în picioare pentru a încăpea oriunde ar fi. Îmi aruncă o privire exasperată. Nu puteai să fii mai scundă? Am fi putut să te punem sub masă, dacă aveai mai puțin de un metru șaptescinci.

Îmi iau o expresie de părere de rău, însă chiar aș prefera să stau aici, decât să dorm pe podeaua minusculului apartament, dureros de scump, pe care Mo și Gerty și l-au luat împreună luna trecută. Ei n-au mai împărțit niciodată o locuință, nici măcar când eram cu toții la universitate. Sunt îngrijorată că asta ar putea să ducă la ruperea prieteniei lor. Mo e dezordonat, cu capul în nori și are abilitatea nefirească de a ocupa enorm de mult spațiu, în ciuda faptului că este relativ mic. Gerty, pe de altă parte, și-a petrecut ultimii trei ani într-un apartament incredibil de curat, atât de perfect, încât arăta de parcă ar fi fost generat de computer. Nu sunt sigură cum se vor îmbina cele două stiluri de viață fără ca vestul Londrei să facă implozie.

Pe de altă parte, dacă e să stau la altcineva, pot la fel de ușor să mă întorc în apartamentul lui Justin. Dar joi, la ora unsprezece seara, am decis oficial că nu-mi mai pot permite această opțiune. Trebuie să merg mai departe, trebuie să mă așez undeva, astfel încât să nu mă mai pot întoarce.

Mo, prăbușit pe canapeaua soioasă de piele, își mascază fruntea.

– Tiff, aș putea să-ți împrumut niște...

– Nu vreau să-mi împrumuți nici un ban, îi spun, mai tăios decât aș fi vrut. Uite, chiar trebuie să rezolv săptămâna asta. Am de ales între locul ăsta sau să împart apartamentul cu altcineva.

– Să împarți patul cu altcineva, vrei să spui, zice Gerty. Te pot întreba de ce trebuie să se întâmple acum? Nu că n-aș fi încântată. Doar că până de curând, din câte știu eu, stăteai răbdătoare în apartamentul ăla, așteptând următoarea dată când „cel al cărui nume nu trebuie pronunțat” binevoia să treacă pe acolo.

Tresar surprinsă. Nu din cauza resentimentului – Mo și Gerty nu l-au plăcut niciodată pe Justin și nu înțeleg de ce încă mai locuiesc în apartamentul lui, chiar dacă el nu prea stă pe acasă. Însă e neobișnuit s-o aud pe Gerty aducându-l în discuție. După ce ultima cină de împăcare între noi patru s-a terminat cu o ceartă năprasnică, am renunțat să mai încerc să le explic, preferând să nu mai pomenesc despre Justin în fața lor. Obiceiurile vechi mor greu – chiar și după despărțire cu toții am evitat să discutăm despre el.

– Și de ce trebuie să fie atât de ieftin? continuă Gerty, ignorând avertismentul din privirea lui Mo. Știu că ești plătită derizoriu, dar zău, Tiffy, patru sute pe lună e ceva imposibil în Londra. Oare chiar te-ai gândit bine la toate astea? Pe îndelete?

Înghit. Îl simt pe Mo privind-mă cu atenție. Țsta-i necazul să ai un prieten psiholog: Mo e practic un cititor de gânduri autorizat, și nu pare să-și deconecteze superputerile niciodată.

– Tiff? zice el încetișor.

Of, la naiba, trebuie să le arăt. Nu-mi mai rămâne nimic altceva. Repede și brusc, e cea mai bună cale – ca desprinsul unui plasture sau intratul într-o apă foarte rece, sau ca atunci când îi spui mamei că ai spart un bibelou din dulapul din camera de zi.

Mă întind după telefon și scot mesajul de pe Facebook.

Tiffy,

Sunt foarte dezamăgit de modul în care te-ai comportat aseară. Ai fost complet deplasată. Este apartamentul meu, Tiffy – pot să vin când vreau, cu cine vreau.

M-aș fi așteptat să fii mai recunoscătoare pentru că te-am lăsat să stai. Știu că despărțirea noastră a fost dificilă pentru tine – știu că nu ești pregătită să pleci. Dar dacă crezi că asta înseamnă că poți să încerci să „stabilești niște reguli”, atunci este momentul să-mi plătești chiria pe ultimele trei luni. Și va trebui să plătești chiria întreagă și de acum încolo. Patricia spune că profiți de mine locuind în apartamentul meu aproape degeaba, și, deși întotdeauna ți-am luat partea în fața ei, după reprezentăția de ieri, nu pot să nu mă gândesc că ar putea să aibă dreptate.

Justin xx

Stomacul mi se răsucesce când recitesc acele cuvinte, „profiți de mine”, pentru că niciodată n-am avut intenția să fac așa ceva. Pur și simplu n-am știut că atunci când a plecat, de data asta, el a vorbit serios.

Mo termină de citit primul.

– Iar „a trecut pe acolo” joi? Cu Patricia?

Îmi feresc privirea.

– Are dreptate. A fost foarte mărinimos să mă lase să stau acolo atât de mult.

– Amuzant, mormăie Gerty, întotdeauna am avut impresia distinctă că-i place să te aibă acolo.

Pare bizar dacă stai s-o asculți, dar într-un fel și eu simt asta. Cât timp sunt în apartamentul lui Justin, nu s-a terminat cu adevărat. Adică, în toate celelalte dați el s-a întors în cele din urmă. Însă joi am cunoscut-o pe Patricia în carne și oase. Femeia extrem de atrăgătoare și chiar destul de simpatcă pentru care m-a părăsit Justin. Niciodată până acum nu a existat o altă femeie.

Mo se întinde să-mi ia mâna; Gerty o ia pe cealaltă. Stăm așa, ignorându-l pe agentul imobiliar care fumează dincolo de geam, și-mi permit să plâng pentru o clipă, doar câte o singură lacrimă mare prelingându-se pe fiecare obraz.

– Deci, în fine, zic cu seninătate, retrăgându-mi mâinile ca să-mi șterg ochii. Trebuie să mă mut. Acum. Chiar dacă voiam să mai stau, riscând ca el s-o aducă iar pe Patricia, nu-mi pot permite chiria.

Pe deasupra, îi datorez lui Justin o groază de bani, și chiar nu vreau să mă împrumut de la nimeni, m-am cam săturat să nu plătesc pentru lucruri eu însămi, să fiu sinceră, așa că... da. Ori e asta, ori împart un apartament cu cineva.

Mo și Gerty schimbă o privire (semnificativă, între ei). Gerty își închide ochii cu resemnare îndurerată.

– Ei bine, în mod cert nu poți locui aici. Deschide ochii și-mi întinde mâna: Mai arată-mi o dată anunțul ăla.

Îi întind telefonul, trecând de la mesajul lui Justin la anunțul de pe Gumtree pentru apartamentul subînchiriat.

Pat dublu într-un apartament însoțit din Stockwell cu un singur dormitor, chiria trei sute cincizeci de lire pe lună, cheltuieli incluse. Disponibil imediat, pentru minimum șase luni.

Apartamentul (și camera/patul) va fi împărțit cu o persoană specializată în îngrijirea paliativă, care muncește nopțile și lipsește la sfârșit de săptămână. Acasă numai de la 9 a.m. la 6 p.m. De luni până vineri. E doar al tău în restul timpului! Perfect pentru cineva cu o slujbă de la 9 la 5.

Persoana de contact pentru vizionare este L. Twomey – detalii mai jos.

– Nu e doar împărțirea unui apartament, Tiff, e împărțirea unui pat. Să împarți patul e *ciudat*, spune Mo cu îngrijorare.

– Dacă acest L. Twomey e bărbat? întreabă Gerty.

Sunt pregătită pentru întrebare, așa că-i răspund calm:

– Nu contează. Nu e de parcă am fi vreodată în același timp în pat – sau chiar în apartament.

Aceste cuvinte sunt deranjant de asemănătoare cu cele prin care mi-am justificat prezența în apartamentul lui Justin luna trecută, dar n-are nici o importanță.

– Ai dormi cu el, Tiffany! spune Gerty. Toată lumea știe că prima regulă a subînchirierii este să nu dormi cu colegul de apartament.

– Nu cred că la genul ăsta de aranjament se referă lumea, îi spun sarcastic. Vezi tu, Gerty, uneori, când oamenii spun că „dorm împreună“, se referă de fapt la...

Gerty îmi aruncă o privire lungă.

– Da, mulțumesc, Tiffany.

Chicotitul lui Mo încetează brusc când Gerty își întoarce privirea aspră asupra lui.

– Aș spune că prima regulă a subînchirierii este să te asiguri că te înțelegi cu persoana înainte să te muți cu ea, zice el, redirecționând cu iscusință privirea cruntă către mine. *Mai ales* în aceste circumstanțe.

– Evident c-o să mă întâlnesc cu acest sau această L. Twomey mai întâi. Dacă nu ne înțelegem, n-o să accept.

După o clipă Mo încuviințează din cap și-mi strânge ușor umărul. Toți am fost cuprinși de genul de tăcere ce vine după discutarea unui subiect dificil – pe jumătate recunoscători că s-a terminat, pe jumătate ușurați că cel puțin am reușit să o purtăm.

– Bine, spune Gerty. Bine. Fă ce trebuie să faci. Trebuie să fie mai bine decât să locuiești într-o astfel de mizerie. Dă să iasă din apartament, dar se întoarce în ultima clipă ca să i se adreseze cu voce tare agentului imobiliar, în timp ce acesta intra din balcon: Iar dumneata ești o năpastă pentru societate.

Bărbatul clipește des în timp ce ea iese trântind ușa. Urmând o pauză lungă, stânenitoare.

Agentul imobiliar își stinge țigara și mă întreabă:

– Sunteți interesată, deci?

Ajung la muncă devreme și mă prăbușesc pe scaun. Biroul meu este cel mai apropiat surogat de casă pe care-l am acum. E un adevărat refugiu pentru obiecte artizanale pe jumătate făcute, lucruri ce s-au dovedit a fi prea grele pentru a fi luate în autobuz și diverse plante în ghivece, aranjate în așa fel încât să văd oamenii apropiindu-se înainte ca ei să-și dea seama dacă sunt sau nu la birou. Peretele meu din plante în ghivece este unanim recunoscut de către membrii mai tineri ai personalului ca un exemplu de design interior demn de urmat. (În realitate, tot secretul e să alegi planta de aceeași culoare cu

părul tău – în cazul meu, roșu – și să te apleci sub birou ori să fugi când observi pe cineva îndreptându-se spre tine cu un anume scop.)

Prima sarcină a zilei este să mă întâlnesc cu Katherin, unul dintre autorii mei preferați. Katherin scrie cărți despre tricotat și croșetat. Le cumpără doar un public de nișă, dar asta e povestea Butterfingers Press – ne place publicul de nișă. Ne specializăm în cărți de bricolaj și lucru manual. Vopsește-ți cearșafurile prin metoda *tie dye*, croiește-ți propriile rochii, croșetează-ți un abajur, fă-ți toată mobila din trepte... Acel gen de lucruri.

Îmi place să lucrez aici. Aceasta e unica explicație posibilă pentru faptul că sunt redactor-adjunct de trei ani și jumătate, câștigând sub salariul de subzistență pentru Londra și nefăcând nici un efort să îndrept situația prin, să zicem, depunerea CV-ului la o editură care chiar face bani. Lui Gerty îi place să-mi spună că îmi lipsește ambiția, dar chiar nu este vorba despre asta. Pur și simplu îmi plac aceste lucruri. În copilărie îmi petreceam timpul citind sau meșterind la jucăriile mele până când acestea mi se potriveau mai bine: vopsirea prin scufundare a părului lui Barbie, decorarea extravagantă a camionului meu JCB. Iar acum îmi câștig existența citind și meșterind.

Ei bine, nu chiar o existență, ca atare. Dar niște bănuți. Fix de-ajuns cât să-mi plătesc impozitele.

– Îți spun, Tiffy, cărțile despre croșetat vor fi următoarele cărți de colorat, îmi spune Katherin odată ce s-a așezat comod în cea mai bună sală de ședințe a noastră și mi-a detaliat planul pentru următoarea ei carte.

Examinez degetul pe care-l mișcă în direcția mea. Poartă aproximativ cincizeci de inele pe fiecare mână, dar încă nu mi-am dat seama dacă vreunul este verighetă sau inel de logodnă (îmi imaginez că dacă Katherin e să aibă vreunul, atunci ar avea mai multe).

Katherin se află exact la marginea laturii acceptabile a excentricului: are o cosiță de culoarea paielor de grâu, unul din acele bronzuri care într-un fel sau altul îmbătrânesc frumos și nesfârșite povești despre pătrunderea prin efracție în diverse locuri în anii șaizeci și urinarea pe tot felul de lucruri. Pe vremuri a fost o adevărată rebelă. Refuză să poarte sutien chiar și în prezent, când sutienele au devenit destul

de confortabile și femeile au renunțat în mare parte să lupte pentru putere, întrucât Beyoncé o face pentru noi.

– E bine, îi spun. Poate că am putea menționa în subtitlu faptul că „focalizează atenția”? E o activitate care focalizează atenția, nu-i așa? Sau e absurdă?

Katherin râde, lăsându-și capul pe spate.

– Ah, Tiffy. Slujba ta e ridicolă. Îmi bate ușor mâna cu afecțiune și, în timp ce se întinde după poșetă, adaugă: Ah, când te vezi cu băiatul ăla, Martin, să-i spui c-o să țin cursul de pe vasul de croazieră numai dacă o să am un asistent tânăr, fermecător.

Suspin. Știu încotro se îndreaptă lucrurile. Lui Katherin îi place să mă târască și pe mine în astfel de povești – pentru orice curs are nevoie de un model viu, ca să arate cum se iau măsurile pe măsură ce înaintezi cu tricotatul, pesemne, iar la un moment dat, când n-a putut să găsească pe altcineva, am făcut greșeala să mă ofer. Acum eu sunt prima ei opțiune. Cei de la relațiile cu publicul sunt atât de sperați s-o implice pe Katherin în acest soi de evenimente, încât au început să mă implore și pe mine.

– E prea mult, Katherin. Nu vin în croazieră cu dumneata.

– Dar e gratis! Oamenii plătesc mii de lire pentru așa ceva, Tiffy!

– O să te alături croazierei doar pentru circuitul de pe Insula Wight, îi aduc aminte. Martin deja m-a pus la curent. Și este într-un weekend. Eu nu muncesc la sfârșit de săptămână.

– Nu e muncă, insistă Katherin, adunându-și notițele și punându-le în poșetă într-o ordine complet aleatorie. E o excursie plăcută pe mare, într-o sâmbătă, cu una dintre prietenele tale. În clipa următoare simte nevoia să clarifice: Cu mine, adică. Suntem prietene, nu-i așa?

– Sunt redactorul dumitale! zic, îndemnând-o să iasă din sala de ședințe.

– Gândește-te la asta, Tiffy! Îmi strigă ea peste umăr, netulburată. Îl observă pe Martin, care deja se îndreaptă direct spre ea, de lângă imprimante. N-o s-o fac decât dacă vine și ea, Martin, băiete! Tiffy este cea cu care trebuie să vorbești!

Și apoi pleacă, lăsând ușile de sticlă murdare din biroul nostru să se legene în urma ei.

Martin se întoarce spre mine și-mi spune cu un zâmbet fermecător:

– Îmi plac încălțările tale.

Tresar. Nu pot să-l suport pe Martin de la relațiile cu publicul. În ședințe folosește expresii precum „să acționăm campania asta” și-și pocnește degetele spre Ruby, care este directoare de marketing, dar care, după părerea lui Martin, este asistenta lui personală. Nu are decât douăzeci și trei de ani, însă a decis că-și va pune mai ușor în aplicare planul de a urca rapid în ierarhie dacă pare mai în vârstă decât este, așa că întotdeauna face apel la tonul acesta glumeț, absolut oribil, și încearcă să vorbească despre golf cu directorul general.

Cu toate acestea, încălțările *sunt* superbe. Sunt mov, în stilul ghetelor Doc Martin, cu crini albi pictați pe ele, și mi-a luat aproape o sâmbătă întreagă să le fac. Abilitățile mele de lucru manual și personalizare s-au îmbunătățit considerabil de când m-a părăsit Justin.

– Mersi, Martin, îi zic, deja încercând să revin la securitatea pe care mi-o oferă biroul meu.

– Leela a menționat că n-ai unde să stai, spune Martin.

Ezit. Nu sunt sigură încotro se îndreptă conversația. Simt că nu într-un loc bun.

– Eu și Hana – o femeie de la marketing care întotdeauna îmi ia în râs stilul vestimentar – avem o cameră liberă. S-ar putea s-o fi văzut-o pe Facebook, dar m-am gândit că poate ar trebui s-o aduc în discuție, știi, în viața reală. Nu are decât un pat de o persoană, dar, ei bine, bănuiesc că asta nu va fi o problemă pentru tine acum. Cum suntem prieteni, Hana și cu mine am decis că am putea să ți-l oferim pentru cinci sute de lire pe lună, plus utilități.

– E atât de frumos din partea voastră! zic. Dar, de fapt, tocmai mi-am găsit o locuință.

Ei bine, am găsit într-un fel. Aproape. Oh, Doamne, dacă L. Two-mey nu mă primește, va trebui să stau cu Martin și Hana? Deja îmi petrec fiecare zi de lucru cu ei, și, sincer, asta înseamnă un timp mai mult decât suficient în compania lor. Nu sunt sigură că decizia mea (deja nesigură) de a părăsi apartamentul lui Justin poate să reziste în

fața imaginii lui Martin urmărindu-mă pentru plata chiriei sau a Hanei văzându-mă în pijamalele mele Adventure Time, pătate cu terci de ovăz, în fiecare dimineață.

– Oh. În regulă, bine. Va trebui să găsim pe altcineva atunci. Expresia lui Martin devine vicleană. Mi-a mirosit vina. Ai putea să te revanșezi ducându-te cu Katherin în acea...

– Nu.

El oftează exagerat.

– Doamne, Tiffy. E o croazieră gratuită! Nu te duci tot timpul în croaziere?

Obişnuiam să mă duc tot timpul în croaziere, când minunatul, și acum fostul, iubit obişnuia să mă ia în ele. Navigam de pe o insulă din Caraibe pe o altă insulă din Caraibe, cufundați în ceața ușoară, însoțită, a fericirii romantice. Exploram orașele europene și apoi ne întorceam pe navă pentru o partidă incredibilă de sex în minusculul nostru pat suprapus. Ne îndopam la bufetul suedez și apoi stăteam înținși pe punte, privind pescărușii ce se roteau deasupra noastră, în timp ce vorbeam nonșalant despre viitorii noștri copii.

– Am renunțat la ele, zic, întinzând mâna după telefon. Acum, dacă îmi permiți, trebuie să sun pe cineva.

Capitolul 2

Leon

Telefonul sună în timp ce doctorița Patel prescrie medicamente pentru Holly (fetița cu leucemie). Moment nepotrivit. Moment foarte nepotrivit. Doctorița Patel e nemulțumită de întrerupere și nu-și ascunde sentimentele. Pare să fi uitat că și eu, în calitate de asistent în tura de noapte, ar fi trebuit să plec acasă la ora 8 dimineața și totuși sunt încă aici, având de-a face cu bolnavi și cu specialiști morocănoși, ca doctorița Patel.

Închide când sună, evident. Fă-ți o notiță mentală să ascuți mesajul vocal și să schimbi soneria cu ceva mai puțin stânjenitor (aceasta se numește „Jive” și este mult prea nepotrivită pentru cadrul spitalului pentru muribunzi. Nu pentru că muzica funk nu și-ar găsi locul acolo; pur și simplu nu este întotdeauna potrivită).

Holly:

– De ce n-ai răspuns? Nu e nepoliticos? Dacă era iubita ta, cea cu părul scurt?

Doctorița Patel:

– Ce e nepoliticos e să-ți lași telefonul cu soneria la maximum în timpul vizitei. Deși sunt surprinsă că persoana care a sunat, oricine ar fi, chiar a încercat să-l sune la această oră.

Îmi aruncă o privire pe jumătate iritată, pe jumătate amuzată.